

[Stensballe.]

en Overgangsperiode at yde Krisehjælp under en eller anden Form. Men saaledes ligger Forholdet jo ikke. Et Forslag om Krisekasser synes ikke at skulle naa op til os, og efter den Skæbne, der mødte vor Redebehold i Fjor og i Fortjor med Hensyn til Støtte til Oprettelse af Krisekasser, hvorom jeg kraftig udtalte mig begge Gange, ikke mindst i Fjor, ser jeg ikke paa nærværende Tidspunkt nogen Grund til at foreslaa Udvalg. Hvis der ikke fra anden Side stilles Forslag i saa Henseende, vil jeg derfor indskrænke mig til at anbefale, at man ved den endelige Behandling af Sagen stemmer imod Lovforslaget.

Ludvig Christensen: Efter den Gennemgang af Lovforslagets Detailler, som den højtærede Socialminister nu har foretaget, er det unødvendigt for mig at komme ind paa disse. Det forekommer mig at være ganske naturligt, at der er stillet Forslag om en Forlængelse af den Krisehjælp, der hidtil har været ydet i Henhold til Loven af 19. Oktober 1931. For et stadig stigende Antal af de arbejdsløse gælder det, at de har opbrugt de 70 Dages Hjælp, som de har kunnet faa i Henhold til denne Lov, og det kan ikke have megen Interesse og kan heller ikke være til megen Hjælp for de arbejdsløse, at man her i Rigsdagen fra de Partiers Side, der er med til at danne Flertallet i dette høje Ting, stiller som Vilkaar for Gennemførelse af en Lov om Forlængelse af Krisehjælpen til arbejdsløse, at en lang Række andre Kriselove skal gennemføres samtidig. Det mætter man nu en Gang ikke sultne Mennesker med. Det skal interessere mig at høre de Udtalelser, der vil blive fremsat af Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, idet jeg trods alt — efter hele den Maade, hvorpaa Forhandlingerne bl. a. om Krisekasser er ført mellem det Parti, som det ærede Medlem repræsenterer, og Regeringspartierne i det andet høje Ting, hvor faktisk Forhandlingerne blev ført saa langt frem, at der i og for sig kun manglede en reel Vedtagelse af en ny Lov paa dette Omraade — mener at kunne gaa ud fra, at Regeringspartierne maa siges i saa høj Grad, som man kan gøre det uden akkurat at faa Gennemførelsen vedtaget, har opfyldt deres Løfte om at gaa ind i en virkelig alvorlig Forhandling om Gennemførelsen af en Krisekasseordning. Jeg vilde derfor mene, at det konservative Folkeparti i saa høj Grad maa føle sig bundet ved det, der hidtil er

foregaaet, at man i alt Fald ikke lader det gaa ud over de arbejdsløse, at der ikke blev Enighed om hele den store Kriselovgivning, der drøftedes i det andet høje Ting, idet det i alt Fald ikke var paa Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsløvgivningen, at Forhandlingerne strandede. Der er saa meget mere Rimelighed i at gennemføre en Fortsættelse af denne Lovgivning, som de organiserede arbejdsløse nu i stadig større Tal gaar uden Understøttelse. Og naar man ved, hvad det koster Arbejdsløhedskassernes Medlemmer at opretholde den vedtægtsmæssige Understøttelse, hvilke uhyre Ofre der lægges paa disse Medlemmers Skuldre for blot at kunne sikre dem den vedtægtsmæssige Hjælps fortsatte Udbetaling, ja, saa synes jeg, at hvis man hos Arbejdsløhedskassernes Medlemmer vil bevare Villien til at bære denne meget store Byrde, som det er for dem at klare den vedtægtsmæssige Forsikring med det offentlige Tilskud, der ydes dertil nu, maa man lægge Vægt paa, at de forsikrede, naar de kommer ud i saadanne Krisetilstande som de nuværende, ogsaa mærker, at man fra Samfundets Side skønner paa de Ofre, de selv bringer. Naar vore allerførste Arbejdsløhedskasser i Øjeblikket nærmest har maattet fordoble deres Kontingenter, betyder dette jo en Belastning af de smaa Hjems Budgetter, der virker langt, langt haardere, end de fleste Mennesker tænker sig.

Derfor synes jeg, der er al god Grund til at forlænge den Hjælp, her er Tale om, saaledes at Arbejdsløhedskassernes Medlemmer for Alvor kan mærke, at man skønner paa, at de ofrer saa meget, som de gør. Og for de mange, mange Tusinder af uorganiserede, der har faaet Hjælp i Henhold til Loven af 19. Oktober, men for hvem Hjælpen nu er ophørt, gælder det, at de netop som uorganiserede i saa høj Grad er sat udenfor Samfundet, at der er en dobbelt Grund til i saa vanskelige Tider som disse at komme dem til Hjælp i en saadan Udstrækning, at der virkelig er Mening i det. Men endelig maa man tage i Betragtning, at Kommunerne, der maa overtage i alt Fald en Del af de Udgifter, som Staten og Arbejdsløhedsfonden sparer, hvis dette Lovforslag ikke gennemføres, er stillet saaledes, at de har yderst vanskeligt ved at komme igennem. Ved at lade være med at vedtage en Forlængelse af Udbetalingen af Krisehjælp til arbejdsløse lægger man blot nye Byrder paa Kommunerne, i det Omfang i alt Fald, hvori de overhovedet er